

[Nørskov.]

Arkivfolk, som gaar ud paa, at en saadan Deling af det nørrejydske Omraade vilde være meget uheldig.

Jeg har altid betragtet det som en Selvfølge, at Arkivet skulde ligge i de sønderjydske Landsdele; men hvis det af en eller anden Grund ikke kan ske, og man tænker paa at flytte det længere op, maa jeg alligevel henstille, at man alvorligt vil overveje, om det saa ikke var bedst at samle alle Arkivsagerne fra hele den jydske Halvø paa een Plads. Det vilde utvivlsomt betyde Fordele at have det hele samlet paa eet Sted, og det naturligste Sted vilde da blive den gamle By Viborg. Selvfølgelig maatte der saa foretages Udvidelser af Landsarkivet i Viborg; men selv om der ikke bliver henlagt større Omraader derunder end de nuværende, bliver man sikkert ikke i Længden fri for Udvidelser og Tilbygning til Landsarkivet i Viborg.

Jeg siger altsaa udtrykkeligt her, at hvis man ikke kan enes om Beliggenheden i Sønderjylland, eller hvis andre Ting skulde stille sig hindrende i Vejen, saaledes at Arkivet skal flyttes Nord før den gamle Kongeaa-Grænse, saa vil jeg bede om, at de Spørgsmaal, jeg her har fremdraget, maa blive grundigt overvejet.

C. O. Pedersen: Der er flere ærede Medlemmer, som under denne Debat har forsøgt at invitere paa en Jordlovsdebat; det gjorde forleden Dag det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, og nu i Aften har jeg jo hørt, hvorledes et æret Medlem fra Socialdemokratiet endogsaa meget stærkt har forsøgt at tale Jordlov. Men for mit Vedkommende føler jeg mig ikke paa nogen Maade fristet til at gaa ind paa de almindelige Udtalelser, der er fremsat om denne Sag, da jeg regner med, at vi senere faar den til Behandling; og saa bliver der jo Lejlighed til at komme ind paa de Betragtninger, som baade det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen og det radikale Partis Ordfører har fremsat om Jordlovgivningen i Almindelighed.

Naar jeg har bedt om Ordet ved denne Lejlighed, er det en eneste lille Sag, som jeg ønsker at omtale, lille i Omfang, men en Sag, som alligevel har nogen politisk Betydning. Det, jeg tænker paa, er den Postering, som er foretaget paa Jordfonden, som, hvis den vedtages, vil bemyndige Landbrugsministeren til for næste Aar at købe Jord til Udstykning efter Loven af

1919 til et Beløb af 3,4 Mill. Kr. Naar jeg tager dette Spørgsmaal ud af den almindelige Jordlovsdebat, som vi faar senere, er det ganske simpelt, fordi det hører hjemme paa selve Finansloven; ellers vilde jeg have ventet med det til siden hen.

Det er jo ikke første Gang, man fra Regeringens Side forsøger at faa Penge til at købe Jord for til Udstykning efter Loven af 1919; man prøvede det allerede i Foraaret. Jeg ved ikke, om ærede Medlemmer erindrer, at vi i Foraaret skulde have den gamle Husmandslov forlænget, og ved den Lejlighed forsøgte Regeringen at tiltvinge sig et Beløb paa 4 Mill. Kr. til Køb af Jord til dette specielle Formaal, Udstykning efter Loven af 1919, altsaa til Fæstebud alene. Jeg antager, at ærede Medlemmer vil erindre, at det den Gang ikke lykkedes Regeringen at trumfe sin Villie igennem; det strandede paa Landstingets Modstand, men nu forsøger man det samme paa en anden Maade, for det, man her foretager sig, er jo, at man søger gennem den Overvægt, som Folketinget har med Hensyn til Finansloven, at tiltvinge sig Magten over 3,4 Mill. Kr. til Udstykning efter denne bekendte Lov af 1919.

Nu har allerede det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sagt, at Venstre ikke gaar med dertil; men jeg vil gerne have Lov til at sige lidt mere i denne Sag og blandt andet ogsaa sige, hvorfor vi ikke gaar med.

Det blev allerede i Foraaret, den Gang de 4 Mill. Kr. var til Behandling, sagt af vort Partis Formand, at vi selvfølgelig var villige til at bevilge Penge til dette Formaal, vel at mærke, naar der blev Ligestillethed for de to Brugsformer og Valgfrihed for dem, der skal have Brugene. Hvis dette Krav blev opfyldt, var vi villige til at bevilge Pengene, men heller ikke før. Og derfor siger jeg til Regeringen, naar den paa ny søger at tiltvinge sig disse Penge, altsaa denne Gang paa en anden Maade end i Foraaret, at vort Standpunkt er det samme nu, som det var i Foraaret, og Regeringen maa ikke vente blidere Vilkaar nu, end den kunde vente den Gang. Der kan for os ikke være Tale om at give Køb, selv om Regeringen anvender nok saa mange forskellige Fremgangsmaader, og denne sidste forekommer mig endda ikke at være helt tilladelig.

Den højtærede Statsminister sluttede sin Programtale forleden Dag med en meget smuk sproglig Vending om, at nu gjaldt det om, at Samarbejdets Aand kom til at